

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE CONCILIIS, ET|| ECCLESIA MILITANTE,|| QVATVOR LIRBRIS||
COMPREHNSA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XV. Nota duodecima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53873](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53873)

Ad **Q**UARTVM respondeo, nec cæcum verè, nec verè claudum a Vespasiano esse curatum; nam, vt scribit Cornelius Tacitus li. 4. historię, interrogati Medici, an morbi duorum illorum curabiles essent, responderunt, esse curabiles: *Medici, inquit, Variè differere, huic non exesam Sim luminis, Et redituram, si pellantur obstantia, illi elapsos in prauum artus, si salubris Vis adhibeatur, posse integrari.* Igitur mirum non est, si morbi curabiles naturaliter, opera Diaboli curati fuerint. **A**DDE, quod, vt Tertullianus docet in Apolog. cap. 22. credibile est, totum illum morbum fuisse à Diabolo, qui insidens in oculo vnus, & alterius tibia, impediebat vsu eorum membrorum: idque eo fine, vt videretur sanare, cùm desineret nocere.

Ad **P**OSTREMVM de miraculo Nouatiani respondeo, miraculum factum esse non in cõfirmationem fidei Nouatiani, sed Catholici Baptismi; id enim pro miraculo scribit Socrates, quod cùm ad Paulum Episcopum Nouatianum venisset quidam Iudæus impostor, vt ab eo baptizaretur, & apud se Baptismum irrideret, continuò rota sacri fontis apud euauit; At nõ fuisse hoc miraculum Nouatiani erroris, sed veri Baptismi, perspicuum est ex eo, quod idem Socrates subiungit, cognitum paulò pòst fuisse, eum Iudæum iam antea baptizatum ritu Catholico ab Attico Episcopo Constantino-politano. Itaque Deus, quia noluit irrideri Baptismum in Ecclesia ritè susceptum, non permisit, impostorem Iudæum ab hæretico Episcopo iterum baptizari.

CAPVT XV.

NOTA Duodecima.

DUODECIMA **N**OTA est **L**VMEN propheticum; sicut enim Christus Marc. ult. promittit Ecclesie donum miraculorum, ita etiam Ioël. 2. exponente Petro Act. 2. promittit donum prophetię, quod certè est maximum; cùm certum sit, neminem cognoscere futura contingentia, excepto Deo. *Isai. 41. Annunciate quę ventura sunt in futurum, Et sciemus, quia Dñs estis Vos.* Et è contrario Deut. 18. ponitur tanquam nota falsę doctrinę, si Propheta prædixerit aliquid, & non euerit.

Iam apud Ethnicos & hæreticos nulla fuerunt vera vaticinia,

cinia, sed multa falsa, nisi fortè fierent in testimonium nostræ fidei, vt fuerunt vaticinia Sybillarum & Balaam. Et si enim Ethnici habuerunt plurima oracula Apollinis, tamen illa, vel per ambages respondebant, quando scilicet Apollo non sciebat reuera, quid esset futurum; vel ea prædicebant, quæ Dæmones ipsi facturi erant; vel ea, quæ cœpta erant fieri, ignorantibus nunciabant tanquam futura; vel demum ea prædicebant, quæ naturales habent causas nobis ignotas, illis autem notas propter maiorem naturæ subtilitatem: de qua re vide S. Athanasium in vita S. Antonij, S. Augustinum libro de diuinatione Dæmonum, & Theodororum lib. de oraculis.

Hæretici quoque, quotiescunque aliquid prædicere voluerunt, decepti sunt: id patet de falsis Prophetis in Testamento veteri, li. 3. Reg. cap. 22. Tempore autem noui Testamenti fuit olim Montanus, qui Propheta videri voluit cum duabus Prophetissis Prisca & Maximilla, & prædixerit bella, & nescio quæ alia tunc futura; sed planè contrarium accidit, vt notat Eusebius lib. 5. hist. cap. 16. & 18.

Nostris temporibus Lutherus, quem Lutherani constanter Prophetam Germanicum, & Heliam vocat, apud Cochlaeum in actis Lutheri, anni M. D. XXV. prædixit fore, vt ipse adhuc per duos annos suam doctrinam prædicaret, euanesceret Papa, Cardinales, Episcopi, Monachi, Moniales, turres, campanæ, Missæ, &c. & tamen prædicauit postea non duos, sed ferè XXII. annos; obiit enim anno M. D. XLVI. & tamen nõ euauit Papa, Cardinales, Episcopi, Monachi, &c. Ibidem Cochlaeus refert de Thoma MUNCERO, qui se Geodeonè vocabat, & infinitos rusticos armauerat contra Principes Germaniæ, quòd prædixerit certam victoriam suis, & se in manica excepturum omnes globos tormentorum bellicorum, & tamen paulò pòst cæsi sint ferè omnes rustici, & Thomas captus, & securi percussus. Idem Cochlaeus in actis Lutheri, anni M. D. XXXIII. scribit, tam constanter asseruisse Lutheranorù Prophetas, illo anno futurum diem vltimi iudicij, & ipsum etiam diem designasse, vt multi nec arare, nec serere voluerint; qui tamen mendaces inuenti sunt.

At in Ecclesia Catholica præter Prophetas Testamenti veteris, & eos, qui fuerunt primis quingentis annis à Christi aduentu, vt Agabum, de quo Act. 11. & Gregorium Thaumaturgum,

*Luth. in apolo
Lutheri, anno
1525, in quo
Lutherus dixit
vltimū diem
mūdi obfci
fuerit*

turgum, de quo Basilius lib. de Spiritu sancto, cap. 29. & Antonium, de quo Athanasius in eius vita, & Abbatē Ioannem, de quo Augustinus lib. 5. de ciuit. Dei, cap. 26. Fuerūt etiam posterioribus seculis, quib. iuxta Lutheranos perierat apud Romanos Ecclesia, veri Prophetæ, & quidem Monachi, ac Romano Pontifici addicti. De S. Benedicto ita scribit Gregorius lib. 2. Dialog. cap. 15. *Benedictus, inquit, Regem de suis actibus increpauit, atq; in paucis sermonibus cuncta, qua illi erant euentura, prænunciavit, dicens; Multa mala facis, multa mala fecisti, iam aliquando ab iniquitate conuiesce. Equidem Romam ingressurus es, mare transiturus, nouem annis regnans, decimo morieris. Quæ omnia completa se vidisse, ibidem Gregorius testatur.*

De S. BERNARDO scribitur in eius vita lib. 4. cap. 3. eum quatuor hominibus prædixisse conuersionem, tribus de ea nihil cogitantibus, quarto etiam ab ea re alienissimo; quæ omnia, sicut prædixerat, euenerunt. Sed mirabile est prorsus, quod ibidem de nobili quodam viro narratur; nam cùm pro eius conuersione, vt S. Bernardus oraret, quidam illius filius peteret: respondit Sanctus: *Ne timeas, ego illum probatum Monachum in hac Claraualle sepeliam.* Quot sunt in hac vna sententia vaticinia? nam & Monachum illum aliquando futurum, & in ordine monastico vsque ad mortem perseueraturum; & sanctè ac piè diem extremum clausurum; idque ante ipsum Bernardum, & in Claraualle, & ipsius Bernardi manibus sepeliendū; sex vaticinia sunt inter se diuersa; & omnia tñ, nec sine singulari Dei prouidentia, impleta. Sic enim auctor pergit: *Et perfectus, inquit, Monachus factus est, & à Patre sancto (sicut ipse prædixerat) in Claraualle sepultus: tanquam enim mori illo absente non posset, quinque mensibus infirmatus, & celeberrimum, immo continuum responsum mortis in se ipso habēs, sustinuit, donec Pater sanctus rediret, qui, vt olim promiserat, eum traderet sepultura.*

S. FRANCISCVS (vt scribit in eius vita B. Bonauentura) cùm Christianus exercitus certa die cum Saracenis pugnaturus esset, admonuit Duces, ne eo die pugnarent: sibi enim à Deo reuelatū, victoriam hostibus eo die cessuram: Sed cùm contemnerent Duces B. Francisci monita, cæsi, fusi que sunt Christiani inaudita strage. Addi possent multa alia eiusdem generis: ferè enim nulli coluntur in Ecclesia sancti homi-

nes, qui simul cum miraculis, non etiam hoc dono claruerint. Sed hæc pauca hoc loco sufficient.

CAPVT XVI.

NOTA Decima tertia.

DECIMATERTIA NOTA est CONFESSIO aduersariorum: Tanta enim est vis veritatis, vt etiã aduersarios cogat interdum sibi testimonium dare, iuxta illud Deut. 32. *Non. n. est Deus noster vt Dij eorũ, & inimici nostri sunt iudices.* Iam nusquam inueniuntur Catholici laudasse, aut approbasse doctrinã, aut vitam vllorum Ethnicorum, aut hæreticorum. *Scimus enim, vnam tantũ esse veram fidem, & sine ea nullam esse veram iustitiam.* Itaque nos constanter asserimus, *erare omnes, qui doctrinam nostram non sequuntur.* At non sic de nobis loquuntur Pagani, Iudæi, Turcæ, hæretici.

De Paganis multa testimonia sunt; Plinius II. in epist. ad Traianum, lib. 10. epistolarum, scribit, Christianos omnia vitia detestari, sanctissimeq; viuere, & hoc solũ in eis posse reprehendi, quod nimis facilẽ pro Deo suo vitam profudant, quodque horis antelucanis surgant ad canendas laudes Christo. TERTULLIANVS in Apologet. cap. 1. & 2. statuit, Paganos noluisse discuti causam Christianorum, sed damnari sine discussione, quia sciebant, se in eis nihil mali reperiuros. & cap. 5. & 6. affirmat, eos Imperatores, qui sunt habiti optimi, fauisse Christianis; vt M. Aurelium, Vespasianum, Antoninum Pium; eos autẽ persecutiones mouisse, qui sunt habiti pessimi, etiam ab ipsis Gentilibus, vt Neronem, & Domitianum.

Exstat quoque epistola Marci Aurelij Imperatoris, in qua testatur, in Germania cum per dies quinque siti laboraret exercitus, & essent Romani circumdati ab incredibili multitudine Germanorum, vt esset impossibile humanis viribus euadere: tunc se ad Deos patrios confugisse, sed frustra; deinde aliquot milites Christianos, qui erant in exercitu, rogasse, vt etiam ipsi Deum suum orarent. Porro vix illos in genua ad orationem procubuisse, cum statim de cælo in Romanos quidam iucundissimus imber descendit; in hostes verò ignis & grando permixta: cuius epistolæ meminit Tertullianus in Apologet.